

ένα «καυτό» Μεσημέρι του Ιουλίου στον Πειραιά

Καθώς περπατούσα κατά μήκος της παραλιακής του πειραιά, παρατήρησα πως λίγο πιο μπροστά μου υπήρχε κάποιου είδους “σκηνικό”. Μια γυναίκα ρομά, πολύ μικρόσωμη, έγκυος και με ένα ακόμη μορρό στην αγκαλιά καθόταν στο πεζοδρόμιο. Ενώ περνούσε από μπροστά της, ένας ιδιαίτερα ψηλός άντρας, άρπαξε το ποτήρι με τα κέρματα που είχε μπροστά της η γυναίκα ρομά. Πολύ γρήγορα δημιουργήθηκε ένταση. Ο τύπος δεν είχε πρόθεση να το αρπάξει και να φύγει. Αντίθετα, φαινόταν να θέλει να κάνει ηθικό δίδαγμα στη γυναίκα. Η γυναίκα ρομά άρχισε να ζητά πίσω το ποτήρι, φωνάζοντας, όσο εκείνος ωρυόταν πως «αυτή έχει το παιδί μες στον ήλιο καλοκαιριάτικα και κανονικά θα έπρεπε να της το πάρουν». Πολύ άμεσα πήρα κι εγώ μέρος στον τσαμπουκά, ενώ οι γύρω μας, μαγαζάτορες και περαστικοί, παρακολουθούσαν εξαιρετικά αμέτοχοι. Αφού ο τύπος απέκτησε προσωπικό πρόβλημα μαζί μου και κόλλησε τη μούρη του στη δική μου βρίζοντάς με, άρχισα να καλώ τον κόσμο να πάρει θέση υπέρ της γυναίκας ρομά, η οποία συνέχιζε να υποστηρίζει τη θέση της έντονα. Οι απαντήσεις που πήρα με παρότρυναν να «μην ανακατέωμαι», ενώ κάποιες κοπέλες έλεγαν με πολλή ένταση πως «αν θέλει λεφτό» (η γυναίκα ρομά), «θα πρέπει να δουλέψει, όπως άλλωστε και εκείνος». Γρήγορα η γυναίκα ρομά ήρθε δίπλα μου και υποστήριξε έντονα τη θέση της, ενώ άρχισαν να φτάνουν κι άλλες γυναίκες ρομά και όλες μαζί διαπληκτιζόνταν για λίγα λεπτά. Τότε, ένας μαγαζάτορας προσπάθησε να νοθεύσει τον τύπο, που ακόμη φώναζε σχετικά με το μεγάλωμα των παιδιών αυτής της γυναίκας, λέγοντάς του πως συμφωνεί μαζί του, αλλά «απέναντι στο λιμάνι έχουν φτιάξει γκέτο» και πως αν συνέχιζε, το «γκέτο» θα μεταφερόταν εκεί που βρισκόμασταν εμείς. Ο τύπος απάντησε κάτι μάτσο, του τύπου «ας έρθουν» και συνέχιζε τον τραμπουκισμό του έμπρακτα αυτή τη φορά, αφού έκανε μια κίνηση προς τη γυναίκα και το μορρό της, λες και θα της το έπαιρνε από τα χέρια. Κάπου εκεί, εμφανίστηκαν περίπου τριάντα ρομά από απέναντι και λίγα δευτερόλεπτα μετά ο «ήρωας» της σηκώθηκε με σικισμένα ρούχα, χωρίς παπούτσια και έφυγε τρέχοντας. Κι ενώ το «σκηνικό» έμοιαζε να τελειώσει, εμφανίστηκαν δυο ακόμη τύποι-είμαι σχεδόν σίγουρη πως ήταν φασίστες-έτοιμοι να συμμετάσχουν. Ήταν εργαζόμενοι σε ένα καφέ και το αφεντικό τους έσπευσε να τους «μαζέψει για να μην κάνουν καμιά μαλακία». Ο ένας όμως ξέφυγε, φώναζε έναν από τους ρομά. Φάνηκε να προσπαθεί να τον τραμπουκίσει, όμως πολύ σύντομα, γύρισε απλώς πίσω στο καφέ.

Έμεινα στο ίδιο σημείο αρκετή ώρα να ακούω γελοία ρατσιστικάμανιφέστα από περαστικούς και μαγαζάτορες. Λίγο πριν φύγω, δυο περαστικές ανακάλυψαν το λόγο για τον οποίο εγώ συμμετείχα στο σκηνικό, «από τα ρούχα μου άλλωστε φαινόταν από την αρχή πως είμαι κι εγώ τσιγγάνα».

της Ν.

Εργασία & Χαρά στα Fresh

Η φάση να δουλεύεις εκεί είναι φουλ εκμετάλλευση. Είχε μόνο τρεις-τέσσερις έλληνες και όλοι οι υπόλοιποι ήταν μετανάστες οι οποίοι δούλευαν άπειρες ώρες. Εγώ πήγα εκεί 7 το πρωί και το νωρίτερο που είχα φύγει ήταν 5.30 το απόγευμα, χωρίς φυσικά να πληρώνονται οι υπερωρίες. Μου είχαν πει ότι το αφεντικό είναι περίεργο και ότι δεν είναι και ο καλύτερος άνθρωπος, και ξαφνικά μια μέρα, σκάει 4 το μεσημέρι αγουροζυπημένος και μίλαγε άσχημα στο προσωπικό, είχε ύφος και τους έβριζε. Και εμένα μου μιλούσε υποτιμητικά, ρωτούσε «ποια είναι η κοπέλα», ούτε τι προσωπικό είχε δεν ήξερε. Εκείνη τη μέρα είχαν γίνει αρκετά λάθη στην παρτίδα των γλυκών που είχαν φύγει από εμάς (το εργαστήριο) και είχαν πάει στα μαγαζιά και αυτός μας κάλεσε για meeting φωνάζοντας «ελάτε όλοι πάνω τώρα με τα παντελόνια κατεβαμένω». Εμένα ο προϊστάμενός με είχε προειδοποιήσει να μείνω ψύχραμη ό,τι και αν ακούσω ‘γιατί αυτός έτσι είναι, μιλάει άσχημα’. Και κατευθείαν άρχισε να βρίζει τους υπαλλήλους «θα σας γαμήσω» «καρότο και μαστίγιο θα σας πάω». Εμένα προσπαθούσε να με κάνει να ρουφιανέψω. Ήθελε να του πω αν ο κάθε υπάλληλος είχε ακολουθήσει ακριβώς τη διαδικασία που έπρεπε ώστε να φτιαχτούν σωστά τα γλυκά. Είχε γίνει αρκετή ζημιά. Με ρώταγε επίμονα - εμένα την καινούρια - «είδες να κάνουν αυτή την μέτρηση;» «είδες να προετοιμάζουν σωστά τη δοσολογία;» Εγώ του έλεγα σε όλα «ναι είδα ότι τα έκαναν όλα αυτό», ενώ δεν είχα δει. Και μετά μάλλον επειδή τσατίστηκε που δεν του κάρφωνα άρχισε να μου φωνάζει και να μου λέει «τα πτυχία σου δεν είναι τίποτα» και για τους άλλους που μέχρι πριν τους έβριζε έλεγε «μ’ αυτούς έχουμε κάνει και πάσχα και χριστούγεννα, έχουμε φάει γαμήσια... με εσένα τίποτα, ούτε ένα ποτίσσο δεν έχουμε ρίξει... και εμένα ούτε ο Παρλιόρος δεν μου ‘χει μιλήσει έτσι.» Που τίποτα δεν του είχα πει! Εγώ τον κοίταγα απαθέςστατη και αυτός περίμενε ότι θα φοβηθώ. Μετά με απειλούσε ότι θα με απολύσει και εγώ συνέχιζα να τον κοιτάω απαθέςστατη, όσπου στο τέλος φώναζε στη λογίστρια να «το τελειώσει». Έβγαλα την ποδιά μου και έφυγα αλλά μετανιώνω που δεν τον έβρισα.

Όταν πήγα να πληρωθώ για τις 15 μέρες που είχα δουλέψει με φουλ υπερωρίες η λογίστρια είπε ότι το αφεντικό είπε να μην πληρωθώ γιατί ήμουν σε δοκιμαστικό στάδιο. Την πέρασα γενεές 14 και τελικά με πλήρωσε. Δεν με είχε ενημερώσει κανένας για δοκιμαστικό στάδιο, που ούτως ή άλλως δεν υφίσταται κάτι τέτοιο και φυσικά κανείς δεν μου είχε πει από τη στιγμή που ήμουν σε δοκιμαστικό στάδιο να μη δουλεύω υπερωρίες μας και δε θα τις πληρωνόμουν. Έγινε ένας χαμός και τελικά πληρώθηκα αλλά δυστυχώς δεν έστειλα την επιθεώρηση εργασίας. Έπρεπε να τον έχω σκυλοβρίσει.

της Κ.